

Zásada rovného zacházení

Zásada rovného zacházení platí též – jak vyplývá z ustanovení § 16 odst. 1 zák. práce – jde-li o pracovní podmínky soudců. Ty jsou určovány (mimo jiné) rozvrhem práce, který vydává předseda soudu po projednání s příslušnou soudcovskou radou a ve kterém se stanoví – kromě jiného – způsob rozdělení věcí mezi jednotlivá soudní oddělení [srov. § 41 odst. 1 a 2 a § 42 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích]. Vydáním rozvrhu práce dochází k bližší konkretizaci obsahu „pracovní náplně“ soudců, neboť je tak určeno, jaké věci budou v jednotlivých soudních odděleních, ve kterých podle rozvrhu práce působí (budou působit), projednávat a rozhodovat, nebo se na jejich projednávání a rozhodování podílet.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 3084/2024-678 ze dne 21.1.2025)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Mgr. L.H., zastoupené Mgr. MUDr. J.M., advokátem se sídlem v T., proti žalované České republice – Krajskému soudu v Ústí nad Labem se sídlem v Ú.n.L., o upuštění od nerovného zacházení a o odstranění jeho následků, vedené u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 22 C 328/2021, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. června 2024, č. j. 23 Co 93/2024-659, tak, že dovolání žalobkyně se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu v Ústí nad Labem dne 20. 7. 2021 (změněnou podáním ze dne 7. 9. 2021 se souhlasem soudu) domáhala, aby žalovaná upustila od nerovného zacházení se žalobkyní „spočívajícího v zastavení jejího nápadu jako člence senátu a jako samosoudkyni oddělení 14 úseku občanskoprávního a jejím zařazením jako soudkyně do oddělení 16 a 40 úseku správního soudnictví“ a aby žalovaná odstranila následky nerovného zacházení tím, že prostřednictvím předsedkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem „vydá dodatek rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž bude žalobkyni plně obnoven nápad jako člence senátu i jako samosoudkyni v oddělení 14 úseku občanskoprávního, a jímž bude zároveň vyřazena z oddělení 16 a 40 úseku správního soudnictví“. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že je od roku 2008 soudkyní „civilního“ odvolacího úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jednou z jeho služebně nejstarších a nejzkušenějších soudkyň, přičemž kvalita její práce i její odborná úroveň se těší vysokému respektu mezi jejími kolegy, že od 1. 9. 2021 došlo bez jejího souhlasu k „definitivnímu“ přeřazení žalobkyně na úsek správního soudnictví (předsedkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 31. 8. 2021 vydala dodatek č. 11 rozvrhu práce, na základě něhož byla žalobkyně zařazena jako soudkyně do oddělení 16 a 40 úseku správního soudnictví) a že s postupem žalované vyjádřili nesouhlas předsedové „civilních“ senátů žalované i její soudcovská rada. Sama žalobkyně považuje postup žalované za nezákonný a nespravedlivý a za porušení zákazu bezdůvodného nerovného zacházení ze strany žalované ve vztahu k pracovním podmínkám žalobkyně a příležitosti dosáhnout funkčního a

jiného postupu v rámci výkonu funkce. Předsedkyně soudu sice prezentovala „určitá kritéria“ (že nepůjde o předsedy senátů, že nebudou dotčeny „specializované“ senáty, odborná způsobilost, skutečnost, že konkrétní soudce je samosoudcem, a že dojde ke „zohlednění názoru správního úseku, resp. pověřeného místopředsedy soudu“), na základě nichž „údajně vybrala“ právě žalobkyni a JUDr. J.D. na úsek správního soudnictví, „nicméně tato kritéria jsou nesprávně zvolená, ve většině případů arbitrární a nepřezkoumatelná, a provedený výběr s nimi navíc ani není v souladu“. Žalovaná měla podle názoru žalobkyně zohlednit její odborné kapacity a vysokou intenzitu zásahu do práv žalobkyně, tedy mělo být bráno v úvahu hledisko služebního stáří. Toto kritérium však žalovaná vůbec nebrala v úvahu a tím zapříčinila, že žalobkyně byla znevýhodněna „vůči podstatně služebně mladším soudcům, pro které by přeložení na úsek správního soudnictví ještě neznamenalo tak radikální zásah do kariérního vývoje, neboť v civilních odvolacích senátech působí toliko krátce“. Žalobkyně dodala, že se správním soudnictvím nemá prakticky žádné zkušenosti a že je „pozoruhodné“, že Mgr. G.V., soudkyně oddělení 95 Co, k přeložení na úsek správního soudnictví vybrána nebyla, přestože již dříve působila jako soudkyně správního senátu.

2. Okresní soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 9. 11. 2021, č. j. 22 C 328/2021-456, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Jednání popsané v žalobě neshledal „ve vztahu k žalobkyni nerovným nebo svévolným“.

3. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Praze [kterému byla věc přikázána podle § 12 odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 3. 2022, č. j. Ncd 20/2022-512] rozsudkem ze dne 30. 8. 2022, č. j. 23 Co 88/2022-545, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud shledal, že žalobkyně nebyla jednáním žalované vystavena nerovnému zacházení. Považoval za podstatné, že v řízení bylo prokázáno, že úsek správního soudnictví žalované byl dlouhodobě přetížen a že ze strany vedení žalované byla postupně činěna opatření ke zlepšení situace tohoto úseku. Uvedl, že mu nepřísluší posuzovat relevantnost žalovanou určených kritérií pro výběr soudců k přeložení či to, zda byla bezvýhradně dodržena. Podstatné podle odvolacího soudu je, že určitá kritéria dána byla a že tedy nešlo o svévolné rozhodnutí žalované ve vztahu k žalobkyni.

4. K dovolání žalobkyně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2023, č. j. 21 Cdo 878/2023-573, rozsudek odvolacího soudu a rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení z důvodu nesprávného obsazení soudu prvního stupně, který o věci rozhodl v jiném složení senátu, než ve kterém ji projednal u jednání, které rozsudku předcházelo a které odročil jen k jeho vyhlášení.

5. Okresní soud v Ústí nad Labem poté rozsudkem ze dne 31. 1. 2024, č. j. 22 C 328/2021-597, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že žalovaná vykonala svou pravomoc ve smyslu § 41 odst. 2 zákona o soudech a soudcích, jestliže přidělila žalobkyni práci stejného druhu – výkon činnosti soudce – v jiném soudním oddělení, a že k tomuto kroku přistoupila z objektivní potřeby řešení posílení svého úseku správního soudnictví, přičemž postupovala „logicky vystavěnou úvahou“ o posílení tohoto úseku na úkor v tuto dobu málo zatíženého úseku civilního. Uvedl, že přestože pro volbu konkrétních soudců zvolila žalovaná postup volby spíše bezformální [když formální postup např. ve formě kvalifikačního (výběrového) řízení v takovém případě není upraven, byť by „zřejmě nebyl pro větší transparentnost postupu výběru zcela nadbytečným“], byl její postup „dostatečně objasněn“ a soud v něm neshledal nerovné zacházení, když byl stanoven okruh zaměstnanců na základě jejich „aktuálního zařazení a vytížení“, s přihlédnutím k jejich „možnému přesunu a schopnostem“, a z nich byli dva vybráni na základě „zprostředkovaného povědomí o jejich schopnostech pro nově zadané úkoly, ve správním soudnictví“. Pokud se žalovaná rozhodla některé ze soudců do výběru nezařadit, učinila to na základě důvodů, které při jednání soudu objasnila a které soud „neshledal svévolnými či

škodolibými“.

6. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 6. 2024, č. j. 23 Co 93/2024-659, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Uvedl, že předsedkyně žalované postupovala zcela v souladu se svými pravomocemi, neboť je povinna zajistit chod žalované tak, aby bylo dosaženo potřebné kvality i rychlosti rozhodování při rovnoměrném zatížení jednotlivých soudců, že opatřením k zajištění uvedeného je nepochybně i přeřazení soudců z méně vytíženého oddělení soudu na jiné oddělení za účelem jeho posílení, a to bez souhlasu soudce, a že - vzhledem k tomu, že „pro takový postup není dána zákonná úprava“ - je na předsedovi soudu, jakým způsobem bude takové rozhodnutí provedeno. Uzavřel, že „přeložení“ žalobkyně na správní úsek žalované nebylo svévolným rozhodnutím žalované ve vztahu k žalobkyni, ale opatřením zajišťujícím posílení dlouhodobě přetíženého úseku, a že nedošlo „k nerovnému zacházení s ní“. Žalobkyně „byla vybrána na základě žalovanou stanovených kritérií“ a „soudu nepřísluší zvolená kritéria, jejich relevantnost ani to, zda byla bezvýhradně dodržena posuzovat“.

7. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že napadený rozsudek odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva, zda „přísluší soudu v řízení na ochranu zaměstnance, v daném případě soudkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem, před nerovným zacházením ze strany zaměstnavatele, v daném případě České republiky - Krajského soudu v Ústí nad Labem, podle § 16 odst. 1 zákoníku práce přezkoumávat kritéria zvolená zaměstnavatelem pro výběr konkrétního zaměstnance za účelem jeho převedení z jedné soudní agendy do jiné, jejich relevantnost a způsob jejich dodržování při výběru“, která v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena a na niž odvolací soud odpověděl záporně, s čímž žalobkyně nesouhlasí. Má za to, že pokud soud odmítá podrobit přezkumu kritéria výběru zaměstnance, jejich smysluplnost a způsob jejich použití ze strany zaměstnavatele, pak se tím zcela zříká poskytnutí ochrany, kterou zaměstnanci dává § 16 odst. 1 zákoníku práce, který doléhá i na výkon pravomoci předsedkyně žalované. Jestliže nerovné zacházení zaměstnavatele spočívá ve výběru zaměstnance na základě nerovných podmínek, soud nemá podle dovolatelky jinou možnost, než tuto nerovnost zjistit a posoudit prostřednictvím přezkumu zaměstnavatelem zvolených a použitých kritérií, a tento přezkum nemůže zavrhnout s odůvodněním, že mu nepřísluší. Dovolatelka dále cituje pasáže z obsahu svého odvolání proti (v pořadí druhému) rozsudku soudu prvního stupně. Navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

8. Žalovaná navrhla, aby dovolání žalobkyně bylo odmítnuto, popřípadě zamítnuto. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 6 As 22/2022-58 (vydaný ve věci žalobkyně proti předsedkyni Krajského soudu v Ústí nad Labem o ochranu před nezákonným zásahem), z něhož podle žalované vyplývá, že „limitem uvážení předsedy soudu o přeřazení soudce změnou rozvrhu práce je zákaz svévole a libovůle při výkonu veřejné moci“, že „přeřazení soudce se musí opírat o adekvátní důvod, přičemž takovým důvodem může být i nedostatek soudců na jednom úseku a ‚přebytek‘ soudců na úseku jiném“ a přeřazení sleduje „legitimní cíl spočívající v řádném výkonu soudnictví a zajištění práva účastníků na projednání věci bez zbytečných průtahů“, že přeřazení soudce nesmí být projevem diskriminace a že „správním soudům nepřísluší přezkoumávat vhodnost, rozumnost či efektivnost kritérií, která si předseda soudu pro přeřazení soudců zvolí, a to již proto, že právní úprava nevyžaduje, aby taková kritéria byla vůbec explicitně formulována“. Odkázala též na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2058/22 (jímž byla odmítnuta ústavní stížnost žalobkyně podaná proti uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu), podle kterého (mimo jiné) „přezkum správnosti jednotlivých opatření (ustanovení) rozvrhu práce není možný, nevybočil-li předseda soudu ze zákonných mezí a zvolil-li přípustná a nediskriminační opatření“.

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému

rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

10. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

11. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

12. Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že žalobkyně je od 1. 6. 2009 soudkyní Krajského soudu v Ústí nad Labem, že byla zařazena na občanskoprávní odvolacím úseku, který byl zatížen méně než úsek správního soudnictví, jenž bylo třeba posílit, a že místopředsdkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem JUDr. J.N. vyhotovila ze seznamu soudců občanskoprávního úseku tohoto soudu seznam pro výběr dvou soudců, kteří měli přejít na úsek správního soudnictví s tím, že výběrem neměli být dotčeni předsedové odvolacích senátů a specializované senáty, zohledněna měla být odborná způsobilost soudce, mělo jít o samosoudce s ohledem na „samosoudcovskou“ agendu v rámci správního soudnictví a měl být zohledněn názor místopředsedy úseku správního soudnictví. Na základě těchto kritérií JUDr. J.N. do seznamu pro výběr zařadila samosoudce občanskoprávního úseku včetně žalobkyně, do seznamu doplnila na základě vlastní úvahy dva další soudce vhodné k přeřazení, naopak do seznamu nezařadila soudkyni Mgr. V. „pro jí dříve daný příslib, že po svém působení na správním úseku bude moci působit právě na úseku civilním“. Po projednání vytvořeného seznamu s místopředsdkyní úseku správního soudnictví JUDr. P.Č., který jednotlivé kandidáty probral s nejzkušenějším soudcem úseku správního soudnictví Mgr. V.T., byli k posílení tohoto úseku vybráni soudci JUDr. J.D. a žalobkyně, kterým byl dodatkem č. 8 rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem pro rok 2021 od 1. 6. 2021 zastaven nápad občanskoprávní agendy a kteří byli dodatkem č. 11 rozvrhu práce pro rok 2021 od 1. 9. 2021 zařazeni na úsek správního soudnictví. Žalobkyně se svým přeřazením na tento úsek nesouhlasila a v postupu žalované ve vztahu k ní spatřuje nerovné zacházení.

13. Za tohoto stavu věci závisí napadený rozsudek odvolacího soudu (mimo jiné) na vyřešení otázky hmotného práva, zda zásada rovného zacházení se zaměstnanci, kterou jsou zaměstnavatelé povinni zajišťovat podle § 16 odst. 1 zákoníku práce, se vztahuje i na soudce a – v kladném případě – zda tato zásada byla dodržena při přeřazení žalobkyně z občanskoprávního úseku na úsek správního soudnictví na základě změny rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem od 1. 9. 2021. Protože tato právní otázka dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

14. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně není opodstatněné.

15. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k době přeřazení žalobkyně na úsek správního soudnictví – podle zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2021, podle zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákoník práce“ nebo „zák. práce“) a podle

zákona č. [198/2009](#) Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů.

16. Funkce soudce, která je veřejnou funkcí (§ 74 odst. 1 zákona o soudech a soudcích) a jejímž obsahem je výkon soudnictví u soudu, k němuž byl soudce přidělen nebo přeložen, není vykonávána v pracovním poměru; na vztahy vyplývající z výkonu funkce soudce se proto zákoník práce nevztahuje (srov. též § 5 odst. 1 a 2 zák. práce). Pracovní vztah soudce se řídí zákonem o soudech a soudcích a zvláštními právními předpisy; nestanoví-li zákon o soudech a soudcích nebo zvláštní právní předpisy jinak, použijí se na pracovní vztah soudce přiměřeně ustanovení zákoníku práce a jiných pracovněprávních předpisů (§ 84 odst. 4 zákona o soudech a soudcích) [k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2868/2012, uveřejněný pod č. [87/2013](#) Sb. rozh. obč.].

17. Legislativní termín „přiměřeně“ je nutno chápat jako interpretační pravidlo, jehož obsahem je takový postup při použití právního předpisu, při kterém se na právní vztahy aplikují jen některé odpovídající části jiné právní úpravy, jež má být přiměřeně použita; na rozdíl od legislativního termínu „obdobně“, který ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu, naznačuje termín „přiměřeně“ volnější vztah mezi tímto ustanovením a vymezenými právními vztahy. Úvaha o míře přiměřené použitelnosti jiného ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu přitom musí vycházet zejména z cíle sledovaného právní úpravou daných právních vztahů, ze způsobu, jakým jsou tyto právní vztahy upraveny, a ze vzájemného srovnání jednotlivých ustanovení obsažených v obecně závazném právním předpisu, jenž má být přiměřeně použit, a způsobem, jakým právní úprava vymezuje dané právní vztahy; teprve na základě takové úvahy lze učinit jednoznačný závěr o přiměřené použitelnosti konkrétních ustanovení obsažených v témže nebo jiném právním předpise a o tom, u kterých z nich je přiměřené použití vyloučeno (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2007, sp. zn. 21 Cdo 612/2006).

18. Podle ustanovení § 16 odst. 1 zák. práce zaměstnavatelé jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání.

19. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zák. práce v pracovněprávních vztazích je zakázána jakákoliv diskriminace, zejména diskriminace z důvodu pohlaví, sexuální orientace, rasového nebo etnického původu, národnosti, státního občanství, sociálního původu, rodu, jazyka, zdravotního stavu, věku, náboženství či víry, majetku, manželského a rodinného stavu a vztahu nebo povinností k rodině, politického nebo jiného smýšlení, členství a činnosti v politických stranách nebo politických hnutích, v odborových organizacích nebo organizacích zaměstnavatelů; diskriminace z důvodu těhotenství, mateřství, otcovství nebo pohlavní identifikace se považuje za diskriminaci z důvodu pohlaví.

20. Rovné zacházení se zaměstnanci a zákaz jejich diskriminace představují jednu ze základních zásad pracovněprávních vztahů, které vyjadřují smysl a účel ustanovení zákoníku práce [srov. § 1a odst. 1 písm. e) zák. práce].

21. Zákoník práce upravuje zásadu rovného zacházení jako povinnost zaměstnavatele určitým způsobem zacházet s vlastními zaměstnanci, a to v průběhu celého trvání jejich pracovněprávního vztahu. Zásada rovného zacházení zaručuje rovná práva zaměstnancům nacházejícím se ve stejném či srovnatelném postavení a vyplývá z ní též požadavek, aby vnitřní předpisy či praxe zaměstnavatele bezdůvodně nezvýhodňovaly ani neznevýhodňovaly zaměstnance před ostatními srovnatelnými zaměstnanci (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2863/2015, uveřejněný pod č. [137/2017](#) Sb. rozh. obč., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12.

2016, sp. zn. 21 Cdo 436/2016, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 2020, sp. zn. 21 Cdo 68/2020, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3516/2018, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2022, sp. zn. 21 Cdo 627/2021).

22. Na rozdíl od zákazu diskriminace nemusí být pohnutkou (motivem) nerovného zacházení některý z diskriminačních důvodů (k tomu srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3858/2020, uveřejněného pod č. [84/2022](#) Sb. rozh. obč.). Z toho plyne, že zásada rovného zacházení upravená v zákoníku práce je pojmem širším než samotný pojem diskriminace zaměstnance. Zatímco zásada rovného zacházení ukládá zaměstnavateli povinnost nečinit mezi zaměstnanci nedůvodné rozdíly, k diskriminaci zaměstnance dochází pouze tehdy, je-li s ním rozdílně zacházeno z diskriminačních důvodů.

23. Je-li se zaměstnancem zacházeno odlišně oproti jiným zaměstnancům (nacházejícím se ve stejném či srovnatelném postavení), aniž by byl naplněn některý z diskriminačních důvodů uvedených demonstrativně v ustanovení § 16 odst. 2 zák. práce nebo vymezených v ustanovení § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona, je třeba zabývat se též tím, zda takové odlišné zacházení je opodstatněné, či zda nebyla ze strany zaměstnavatele porušena zásada rovného zacházení (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1486/2020).

24. Cílem sledovaným právní úpravou pracovního vztahu soudce v zákoně o soudech a soudcích, mezi něž patří zejména zajištění řádného výkonu soudnictví (srov. § 84 odst. 2 a 3 zákona o soudech a soudcích), nijak neodporuje, aby i soudcům v jejich pracovním vztahu byla zaručena rovná práva, nacházejí-li se ve stejném či srovnatelném postavení, a aby bylo zajištěno, že nebudou v rámci svého pracovního vztahu bezdůvodně zvýhodňováni ani znevýhodňováni před ostatními soudci. Vzhledem k zásadě rovnosti v právech zaručené každému ústavním pořádkem České republiky (srov. ustanovení čl. 1 Listiny základních práv a svobod) je naopak třeba považovat tento požadavek za zcela nepochybný. Zásada rovného zacházení se zaměstnanci, kterou jsou zaměstnavatelé povinni zajišťovat podle § 16 odst. 1 zák. práce, se proto vztahuje i na pracovní vztah soudců.

25. Zásada rovného zacházení platí též – jak vyplývá z ustanovení § 16 odst. 1 zák. práce – jde-li o pracovní podmínky soudců. Ty jsou určovány (mimo jiné) rozvrhem práce, který vydává předseda soudu po projednání s příslušnou soudcovskou radou a ve kterém se stanoví – kromě jiného – způsob rozdělení věcí mezi jednotlivá soudní oddělení [srov. § 41 odst. 1 a 2 a § 42 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích]. Vydáním rozvrhu práce dochází k bližší konkretizaci obsahu „pracovní náplně“ soudců, neboť je tak určeno, jaké věci budou v jednotlivých soudních odděleních, ve kterých podle rozvrhu práce působí (budou působit), projednávat a rozhodovat, nebo se na jejich projednávání a rozhodování podílet.

26. Dovolací soud souhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož jednáním žalované spočívajícím v tom, že žalobkyně byla na základě změny rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem od 1. 9. 2021 přeřazena z občanskoprávního úseku tohoto soudu na úsek správního soudnictví, kde měla projednávat a rozhodovat věci odpovídající této specializaci (podílet se na jejich projednávání a rozhodování), nebyla ve vztahu k žalobkyni porušena zásada rovného zacházení. Tato změna dotýkající se pracovních podmínek žalobkyně v jejím pracovním vztahu soudkyně naopak sledovala [kromě zajištění řádného výkonu soudnictví a práva účastníků na projednání věci bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) na úseku správního soudnictví Krajského soudu v Ústí nad Labem] odstranění nebo alespoň snížení nerovnoměrnosti v pracovním vytížení mezi soudci občanskoprávního úseku a soudci úseku správního soudnictví, kteří byli zatíženi větším počtem věcí než soudci občanskoprávního úseku, a směřovala tedy ke srovnání pracovních podmínek soudců obou úseků z tohoto pohledu na přibližně stejnou úroveň [srov. též ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) bodu 1 zákona o soudech a soudcích, podle něhož se pravidla přidělování věcí soudním oddělením stanoví tak, aby pracovní vytížení jednotlivých soudních oddělení bylo, pokud je

to možné, stejně]. Za těchto okolností nemůže být přeřazení žalobkyně z občanskoprávního úseku na úsek správního soudnictví považováno ani za bezdůvodné znevýhodnění žalobkyně před ostatními soudci občanskoprávního úseku, pokud jde o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu, nehledě k tomu, že taková příležitost se žalobkyni naskýtá i na úseku správního soudnictví.

27. Zásada rovného zacházení nebyla porušena ani způsobem, jakým byla žalobkyně ze soudců působících na občanskoprávním úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem vybrána (spolu se soudcem JUDr. J.D.) k přeřazení na úsek správního soudnictví, byl-li tento výběr výsledkem uvážení předsedkyně soudu učiněného poté, co byli na základě předem stanovených kritérií (nemělo jít o předsedy odvolacích senátů a členy specializovaných senátů, zohledněna měla být odborná způsobilost, mělo jít o samosoudce a měl být zohledněn názor místopředsedy úseku správního soudnictví) vytipováni vhodní kandidáti na přeřazení. Samotná tato kritéria principu rovného zacházení nijak neodporují (na rozdíl od žalobkyní prosazovaného hlediska „služebního stáří“, které vykazuje znaky diskriminačního důvodu - věku), a proto není důvod k tomu, aby byla v projednávané věci podrobována přezkumu z hlediska jejich „relevantnosti“ a „smysluplnosti“, jak požaduje dovolatelka.

28. Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)